

Петдесетъ и петий сонетъ.

Прахъ човѣшки.

Latro, antequàm manus
inquinet, latro est!

Родила майка чада, — свѣтъ да има на мегдания . . .
И ето ги: Евтимий, у когото суха злоба
Замѣстя дарбитѣ, — издава ялови списанья;
Давидъ пълзи, — съ пълзенъе знатна станжлъ е особа . . .

Родила майка чада, — на пазаря станъ да има . . .
И ето ги: Димитъръ и като мълчи — пакъ лъже;
Първанъ ласкай пороцитѣ на властницитѣ; Симо
Играй върху софизмитѣ — кат' акробатъ на вѣже . . .

Родила майка чада, — да не запусѣй земята . . .
И ето ги: Боянъ цѣлъ день умисленъ ходи, смята
Какъ съсъ кръстосани рѣцѣ милионеръ ще стане!

Родила майка чада, — що не е главни родила!
О лали, непотрѣбници, живъ сметъ; порода гнила,
Пятна отъ лой върху великото свѣтовно здапье!